

рето, ала цѣлата нахия е викнала аманъ отъ него. Пропицѣло е дѣте въ майка, дѣто го рекли. Мразятъ го честнитѣ хора, странятъ отъ него, като отъ чума, и го тайно кълнатъ. А той — поразелникътъ! — не иска и да знае. И въ турцитѣ имаше лоши, ама и между нашитѣ има нѣкои — да сж живи! Наричатъ го Колимагарето, — ама тайно: прѣдъ него кой може да каже туй? — защото еднажъ, като се ядосалъ, заклалъ магарето си насрѣдъ пктя. Какъвто е високъ и снаженъ, тъкмо прѣдъ кръчмата качва се на добичето, то се прѣвело. Пенчо пада въ калъта. Тогава изкарва ножа си и го надупча като прѣсна наденица. И щѣ, тоя Пенчо е сега кметъ въ Хасанъ-кюй — той управя хората: кой е правиятъ, и кой кривиятъ. Баба Дона не може да оправи добръ името му, та го казва гнетътъ. — Кога Росията дойде, той бѣше пѣдаръ въ наше село, дрипавъ, кирливъ като циганинъ. Въ тогавашната бъркотия отвори си очитѣ: награби се съ плѣчка — казватъ ограбилъ единъ турчинъ и го заклалъ. Единъ гледа свадба, други — брадва. Въ кѣсо врѣме стана най-прѣдниятъ въ село, съ шепа вадѣше изъ джеба си алтжнитѣ по кръчмитѣ, и слоби достове голѣмци. Дохождатъ му, казватъ, нагости околийскиятъ и други. Отъ нѣколко години наредъ все той кметува въ Хасанъ-кюй. Едни паднатъ, дойдатъ други, и тѣ паднатъ, Пенча никой не бута, все го избиратъ кметъ неговитѣ аркадаши и все казватъ, че туй искала царщината. Той и тѣ сж една тайфа — и пѣдаритѣ заедно! Тѣ бѣсятъ, тѣ колятъ въ село. Кой може да имъ излѣзе насрѣща? — обърнали сж го на свой мюлкъ, правятъ каквото си щатъ: сѣкатъ корията, правятъ воденици, купуватъ съ лъжливи свидѣтельства нивя, ливади, овци, коне, говеда. Ама, санкимъ, кой продава и кой купува — не се знае! Казваше ми единъ мой старъ достъ отъ това село, че тѣ имали задъ планината ятаци, които оттамъ имъ пращали крадени добитѣци, а пѣкъ тия отгукъ тѣмъ — други. Единъ видъ трампа де! Както виждашъ, — честна търговия! Лани, кметътъ кла добитѣци на салхана, та прави пастѣрма. Отдѣ зе тия добитѣци, единъ Господъ знае!..., Прѣци врѣме се уби единъ отъ тая